

har herved lagt vægt på, at hensynet til at beskytte rekviritens interesser tilgodeses ved, at det i lovforslagets § 3, stk. 3, bestemmes, at fogedretten kan afskære rekvirenten fra at være til stede. Fogedretten kan i medfør af samme bestemmelse opstille betingelser for rekvirentens tilstedeværelse.

Justitsministeriet kan således tiltræde udvalgets synspunkter vedrørende gennemførelsen af en undersøgelse om bevissikring og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets synspunkter, jf. lovforslagets § 3.

5.10. Frist for sagsanlæg m.m.

Udvalget anfører i betænkningen, side 77, at en bevissikringsundersøgelse normalt vil blive foretaget som et forberedende skridt inden anlæggelse af en retssag om krænkelse. For at modvirke efterfølgende passivitet fra rekvirentens side og deraf følgende usikkerhed for rekviritus bør det derfor efter udvalgets opfattelse kræves, at rekvirenten anlægger retssag om krænkelse inden for en vis kortere frist efter undersøgelsens afslutning. Der bør dog være mulighed for, at rekviritus giver afkald på kravet om anlæggelse af retssag.

Udvalget har fundet, at det er mest hensigtsmæssigt at fastsætte en frist, inden hvilken rekvirenten skal anlægge retssag. Udvalget foreslår, at fristen fastsættes til 4 uger regnet fra det tidspunkt, hvor rekvirenten modtager meddelelse fra fogedretten om, at undersøgelsen er afsluttet. Har en sagkyndig ikke medvirket, vil undersøgelsen formentlig i reglen være afsluttet, når rekviritus lokaler forlades. Fogedrettens meddelelse vil da kunne gives på stedet. Har en sagkyndig medvirket, vil undersøgelsen først være afsluttet, når dennes redegørelse foreligger. Har fogedretten truffet bestemmelse om, at det beslagnede eller kopierede materiale endnu ikke kan udleveres til rekvirenten, fordi rekviritus har kæret afgørelsen om undersøgelse, eller fordi rekviritus ikke var til stede under undersøgelsen, og fristen for genoptagelse derfor skal afventes, vil undersøgelsen først kunne anses for afsluttet på det tidspunkt, hvor materialet gøres tilgængeligt for rekvirenten. Udvalget er opmærksom på, at fristen for anlæggelse af justifikationssag ved fogedforbud er 2 uger, men har ikke i forbindelse med bevissikringsager fundet behov for en så kort frist.

Udvalget har overvejet, om konsekvensen af, at retssag ikke anlægges rettidigt, burde være, at rekvirenten helt afskæres fra senere at anlægge retssag om krænkelse eller overtrædelser, som var omfattet af anmodningen om undersøgelse og har fundet sted forud for denne. Dette ville dog efter udvalgets opfattelse

være for vidtgående, bl.a. fordi der senere kan komme nye oplysninger frem.

Udvalget finder derimod, at manglende overholdelse af fristen for sagsanlæg ikke alene bør have som konsekvens, at bevismateriale hidrørende fra undersøgelsen skal tilbageleveres til rekviritus, men tillige bør medføre, at det under undersøgelsen fremkomne ikke under en efterfølgende retssag kan anvendes som bevis for krænkelse eller overtrædelser. Under en senere retssag bør rekvirenten således ikke kunne fremlægge en udskrift af fogedprotokollen eller en eventuel redegørelse fra en medvirkende sagkyndig, ligesom hverken fogedretten, en eventuel sagkyndig eller andre bør kunne føres som vidner om, hvad der kom frem under undersøgelsen. Der vil derimod ikke være noget til hinder for, at rekvirenten påberåber sig de almindelige regler om edition i relation til f.eks. rekviritus regnskaber, selv om disse regnskaber var omfattet af undersøgelsen.

Der vil heller ikke være noget til hinder for, at f.eks. en leverandør føres som vidne, selv om rekvirentens kendskab til leverandørens identitet stammer fra undersøgelsen. Rekvirenten afskæres således ikke fra at benytte en viden, han har fået gennem undersøgelsen, men selve bevisførelsen må ske på normal måde uden brug af det, der fremkom i forbindelse med undersøgelsen.

Kæres en afgørelse om undersøgelse, og ophæves afgørelsen, efter at undersøgelsen er gennemført, bør der gælde det samme med hensyn til tilbagelevering af bevismateriale og manglende adgang til at benytte det fremkomne som bevis under en efterfølgende retssag som i tilfælde, hvor fristen for anlæggelse af retssag ikke overholdes.

Udvalget foreslår, at der indføres en regel, hvorefter det påhviler rekvirenten at betale erstatning til rekviritus for tab og tort, hvis det, efter at undersøgelsen er gennemført, viser sig, at den af rekvirenten påberåbte ret ikke består eller ikke kan gøres gældende af rekvirenten. Det samme gælder, hvis rekvirenten ikke kan godtgøre, at rekviritus har gjort sig skyldig i krænkelse eller overtrædelser. Dette svarer til, hvad der gælder ved fogedforbud, jf. retsplejelovens § 648, stk. 1, jf. § 639, stk. 1-3, idet udvalget dog har fundet, at rekvirenten i en bevissikringsundersøgelse bør være ansvarlig på objektivt grundlag i alle de nævnte situationer og ikke alene i tilfælde, hvor den påberåbte ret viser sig ikke at bestå.

At rekvirenten ikke anlægger retssag inden for den foreskrevne frist på 4 uger, vil ikke i sig selv indebære, at rekvirenten skal betale erstatning til rekviritus. Det kan således tænkes, at rekvirenten beslutter sig for